

РЕШЕНИЕ

№ 1967

гр. Бургас, 19.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, LXI СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Нина Р. Моллова Белчева

при участието на секретаря МАРИЯ АП. МИЛЕВА
като разгледа докладваното от Нина Р. Моллова Белчева Гражданско дело № 20222120104195 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по повод искова молба на И. П. К., ЕГН *****, чрез пълномощника и съдебен адресат адв. Г.С., със съдебен адрес: гр. Б.***, срещу Главна Дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ към Министерство на вътрешните работи, с адрес: гр. София, ул. „Пиротска“, № 171А, представлявана от гл. ** Н.Н.- ***, за осъждане на ответника да заплати сумата от 200 лева, представляваща допълнително възнаграждение за положен извънреден труд в размер на 56 часа за периода от ****, получен в резултат на преизчисляване на положен нощен труд с коефициент 1.143, сумата от 30 лева лихва за забава за периода от *** г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба.

Ищецът твърди, че в периода *** г. е полагал труд на длъжност „*** Съгласно чл. 142, ал.1, т.1 от Закона за Министерство на вътрешните работи /ЗМВР/ ищецът бил със статут на държавен служител. Сочи се, че през процесния период били действали различни наредби, приети на основание чл.187 от ЗМВР, които впоследствие били отменени. Поради тази причина се счита, че била налице празнота, която следвало да се запълни със субсидиарното приложение на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата и в частност разпоредбата на чл.9, ал.2 от НСОПЗ. С тези доводи сочи, че за периода ****. положеният от него нощен труд от 56 часа нощен труд следва да бъде преизчислен с коефициент 1.143 на 64.08 часа, който работодателят не му бил заплатил.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника, с който исковата молба се счита за допустима, но неоснователна. Ответникът не оспорва наличието на служебно правоотношение между него и ищеца на сочената в исковата молба длъжност. Оспорва се твърдението на ищеца, че следва да се приложи НСОПЗ и по-специално твърдяната трансформация на нощен в дневен труд, съобразно претендирания коефициент. Ответникът сочи, че нормативният акт, от който ищецът извлича основанието на иска си, се прилага само за работници по КТ. Заявява се, че ищецът е служител на МВР и за изчисляване на трудовото му възнаграждение се прилага ЗМВР. Навежда се за приложимостта и на две наредби- Наредба № 81213-776/29.07.2016г. за реда за организацията, разпределението на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители в МВР и Наредба № 81213-36/07.01.2020г. за реда за организацията, разпределението на работното време, за неговото отчитане, компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители в МВР. Соочи се, че цитираната в исковата молба Наредба № 81213-908/02.08.2018 г. била отменена с Наредба № 81213-1059/26.09.2019 г., и препращала отново към Наредба № 81213-776/29.07.2016 г. Извежда се виждането, че според приложимата правна уредба съотношението между дневен и нощен труд на служителите на МВР е 8:8 часа или равно на коефициент 1, а не на твърдения 1.143. Цитира се също и заповед на министъра на вътрешните работи, в която е указано нощният труд да се заплаща по 0,25лева. Излага се, че за определен период, когато е действала Наредба № 81213-407/11.08.2014г. се е извършвало такова компенсиране с прилагането на коефициент 0.143, но според ответника това е било в разрез със ЗМВР и е било поправено с последвалите издадени наредби. Позовава се на решение на Съда на Европейския съюз от 24.02.2022 г., като се сочи и че с изменение на ЗМВР е визирано понастоящем, че нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа за всеки 24- часов период. Излагат се подробни съображения за разликата между нощен и извънреден труд, както и за приложимата в тази насока правна уредба. Отрича се и основателността на претенцията за лихва.

В съдебното заседание от 12.09.2022 г. бе направено и прието изменение на предявените претенции, както следва: главницата бе увеличена от 200 лв. на 357.33 лв., дължима за положен извънреден труд от ищеца в размер на 40.40 часа, за периода от *** г., а лихвата за забава- от 30 лв. се увеличава на 72.81лв., дължима за периода от *** г., като претенция за лихва за периода от *** г. бе оттеглена и производството в тази част бе прекратено.

Съдът, като взе предвид становищата на страните, приложения по делото доказателствен материал и съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Между страните не се спори, а това се установява от представените от ответника писмени доказателства, че през процесния период страните са били обвързани от служебно правоотношение, по силата на което ищецът И.К. е заемал длъжността „** ***” в **“- при **. Видно от представените протоколи, както и от заключението на вещото лице по изготвената съдебно- икономическа експертиза, през процесния период ищецът е полагал и труд през нощта за времето от 22.00 ч. до 06.00 ч., при сумирано изчисляване на работното време на тримесечие.

По делото е изготвено и прието експертно заключение, неоспорено от страните, което съдът цени като обективно и компетентно. Вещото лице сочи, че през периода 2*** год. ищецът е положил 280 часа нощен труд, които, преизчислени с коефициент 1,143, възлизат на 320.04 часа дневен труд, а разликата между преизчисления и отчетения по протоколи положен нощен труд възлиза на 40.04 часа, за които не е заплатено допълнително възнаграждение в размер от 357.33 лева, а дължимата лихва за забава възлиза общо на сумата от 72.81 лв. за периода от ***г.

Безспорно е по делото и обстоятелството, че така положения нощен труд не е преизчисляван в дневен такъв, както и че е бил заплащан своевременно при ставка по 0,25 лв. на час, а за периода м.февруари 2020- месец юли 2020 г.- по 1.00 лв. на час.

С оглед на така изложеното съдът намира предявените искове за основателни по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 176 и 179, ал. 1 от ЗМВР, brutното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно възнаграждение и допълнителни такива, като се изплащат допълнителни възнаграждения за научна степен, за полагане на труд през нощта- от 22.00 ч. до 06.00 ч., за полагане на труд на официални празници и за времето на разположение. В ал. 2 е предвидено, че условията и редът за изплащане на тези допълнителни възнаграждения се определят с наредба на министъра на вътрешните работи, а техният размер- с негова заповед. Чл. 178, ал. 1, т. 3 от ЗМВР е посочено, че към основното месечно възнаграждение на държавните служители в МВР следва да се изплаща допълнително възнаграждение за извънреден труд. Съгласно чл. 187, ал. 1 от ЗМВР, действал към процесния период, преди изменението с ДВ бр.60/2020 г., нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно/40 часа седмично, при 5-дневна работна седмица, а ал. 3 сочи, че работното време на държавните служители се изчислява в работни дни- подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени- сумирано за тримесечен период, като при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22.00 и 06.00 ч., през което време работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24- часов период. В ал. 5, т. 2 е предвидено, че за служителите, работещи на смени, работата извън редовното работно време, до 280 часа годишно, се компенсира с

възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период, който се заплаща с 50% увеличение върху основното месечно възнаграждение, съгласно ал. 6, а в ал. 7 е предвидено, че извънредният труд не може да надвишава 70 часа на тримесечен период и 280 часа годишно.

Съгласно чл. 187, ал. 9 от ЗМВР, редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. Процесният исков период /28.01.2020 г.- 09.07.2020 г./ попада в обхвата на действие на Наредба № 8121з-36/07.01.2020 год. за условията и реда за изплащане на допълнителни възнаграждения на държавните служители в Министерството на вътрешните работи за научна степен, за полагане на труд през нощта от 22,00 до 6,00 ч., за полагане на труд на официални празници, за времето на разположение и за изпълнение на специфични служебни дейности, която предвижда възможност държавните служители в МВР да полагат труд и през нощта, между 22.00 и 06.00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. В тази наредба не е заложено при сумирано отчитане на работното време отработените часове нощен труд да следва да се преизчисляват с определен коефициент, каквато е била регламентацията на действалата до 01.04.2015 год., а впоследствие и в периода 11.07.2016 г.- 02.08.2016 г. разпоредба на чл. 31, ал. 2 от Наредба № 8121з-407/11.08.2014 год. Непредвиждането на изрична разпоредба в тази насока не следва обаче да се тълкува като невъзможност или забрана за извършване на обсъденото по-горе приравняване и преизчисляване със сочения коефициент. Следва да се приеме, че тази липса съставлява непълнота в специалната правна уредба, засягаща служителите в МВР, която следва да бъде запълнена чрез прилагане на съответните норми на общата НСОРЗ, в частност чл.9, ал.2. Това субсидиарно прилагане се налага поради факта, че случаят засяга полагане на труд по служебно правоотношение, а третирането му по различен начин от работещите по трудово правоотношение относно изчисляването на часовете положен труд при сумирано изчисляване на работното време би довело до недопустимо поставяне на служителите на МВР в по-неблагоприятно и дискриминационно положение спрямо работещите на трудов договор лица. Следва да се съблюдава и гарантираното от Конституцията равенство на правата на лицата, предоставящи наемен труд, без оглед на спецификите на правоотношението, в рамките на което реализират правото си на труд, и в тази връзка следва да бъдат поставени при еднакви условия всички служители, полагащи труд.

Соченият по-горе извод не се променя и от постановеното решение на СЕС от 24.02.2022г по дело С-262/20, образувано по преюдициално запитване, отправено от РС –Луковит. С решението си СЕС приема, че чл. 8 и чл. 12, буква „а“ от Директива

2003/88ЕО не налагат приемането на изрична национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работници в публичния сектор е по-кратка от нормалната продължителност на труда през деня. Такова уреждане в националното ни законодателство е сторено, но извън процесния период, когато е определено вече каква е нормалната продължителност на работното време на полагания от държавните служители в системата на МВР нощен труд. СЕС е посочил, че във всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволят да се компенсира особената тежест на нощния труд. За адекватни такива, отчитайки тежестта и значимостта на нощния труд на служителите в МВР, не могат да се приемат и придобивки, като ранно пенсиониране, безплатна храна, униформено облекло, обезщетения при прекратяване на служебното правоотношение в по-голям размер и др. В националното ни законодателство липсва предвиден адекватен механизъм за компенсиране на служителите в МВР, който да не ги поставя в по-неблагоприятно положение от работниците и служителите, полагащи труд по общото трудово законодателство, което налага извършване на исканото преизчисляване с посочения от ищеца коефициент.

В чл. 9, ал. 2 на НСОРЗ е предвидено, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, който коефициент според съда възлиза на 1,143, изчислен като съотношение между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време (8 часа към 7 часа). От заключението на вещото лице по настоящото производство се установява, че през процесния период ищецът е положил общо 280 часа нощен труд, които, преизчислени с коефициента 1,143, се равняват на 320.04 часа дневен труд, т.е. налице е разлика от 40.04 часа, за които на ищеца се дължи допълнително парично възнаграждение от 357.33 лева. В този смисъл и в тези параметри претенцията следва да бъде уважена, като предвид на това, че поисканото и прието изменение на този иск е за положени 40.40 ч. извънреден труд, за разликата над 40.04 ч. до претендираните 40.40 ч.- следва да бъде отхвърлен.

Ответникът не е представил доказателства, от които да се налага извода за плащане на сочената сума, поради което така предявената главна претенция следва да бъде уважена съобразно соченото по-горе, ведно с претенцията чл.86 от ЗЗД за присъждане на законната лихва за забава върху главницата, считано от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

За основателен следва да се счита и акцесорният иск за обезщетение за забава, като началната дата, от която сумата от 72.81 лв. се дължи, следва да бъде не сочената

от ищеца и приета при изменение на иска- *** г., предвид на това, че началния период на претендираната главницата е 28.01.2020 г., отчитайки и факта, че сумата се дължи на тримесечие. За периода от ***г. иска следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

На основание на чл. 78, ал. 6, вр. чл. 83, ал. 1, т. 1, чл. 72, ал. 1 от ГПК и чл. 359 от КТ, следва да бъде осъден ответникът да плати по сметка на РС- Бургас държавна такса върху уважените искове, в размер от 100 лева, както и заплатените от бюджета на съда разноски за вещо лице в размер на 200 лева.

На основание чл.78, ал.1 от ГПК следва да бъдат присъдени на ищецът и сторените от него разноски, възлизащи на сумата от 400 лв.- заплатено адвокатско възнаграждение, което, с оглед броя на исковете, не се явява прекомерно.

Мотивиран от горното, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението”, представлявана от Н.Н., да заплати на И. П. К., ЕГН *****, сумата от **357.33 лева**, представляваща допълнително възнаграждение за 40.04 часа извънреден труд, положен през периода *** год. на основание служебно правоотношение между страните, по силата на което ищецът е заемал длъжността „****“ в ***- при **, **ведно** със законната лихва върху сумата, начиная от датата на подаване на исквата молба- 29.06.2022г., до окончателното ѝ изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над 40.04 ч.- положен извънреден труд, до претендираните 40.40 ч.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението”, представлявана от Н.Н., да заплати на И. П. К., ЕГН *****, сумата от **72.81 лв.**, представляваща сборно обезщетение за забавено плащане на главницата за периода 01.05.2020 г.- 27.06.2022 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за заплащане на обезщетение за забавено плащане на главницата за периода 01.05.2019 г.- 30.04.2020 г.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението”, представлявана от Н.Н., да заплати на И. П. К., ЕГН *****, сумата от **400 лв.**, представляващи съдебно- деловодни разноски.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението”, представлявана от Н.Н., да заплати по сметка на РС- Бургас сумата от **300 лв.**, представляваща държавна такса и възнаграждение на вещо лице.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд- Бургас в двуседмичен срок, считано от 19.09.2022 г.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____